

Tribuna

Josep Montesinos► Director Centre Internacional de Gandia,
Universitat de València

JOSÉ VENTO GONZÁLEZ. ARTISTA I AMIC

Ens ha deixat un artista, un amic. Tinc el plaer de bé conèixer i apreciar **José Vento**. I va ser amb motiu de l'exposició *Quatre dècades de creativitat*, realitzada en el magnífic marc de les Drassanes de València l'any 2007, quan va començar el que hui considere la nostra amistat. En el catàleg de la dita exposició, la meua participació es va centrar en la producció escultòrica de l'artista. Per tal d'aproximar-me a la realitat, a la materialitat de l'obra, i també a l'artífex com a persona, tingueren diverses entrevistes. A més, en més d'una ocasió l'equip, acompanyats per les nostres dones, tingueren el plaer

d'assaborir la seua magnífica paella en sa casa rodejada d'escultures i naturalesa, natura salvatge i alhora construïda. Tot això va fer, no podia ser d'una altra manera, que la figura de Vento González traspasara la d'artista per a convertir-se en la persona pròxima i amiga que és.

Obra pictòrica, un vertader «pintar la vida» a través de la seua pròpia experiència vital, amb els seus magnífics retrats de parella, de família, les seues aproximacions al món social, enfront de la violència contra la dona, front de la violència en general. Els seus bodegons, els seus murals, les seues abstraccions, el seu color, el seu equilibri. Però també una àmplia, magnífica i coherent obra a través de dibuixos, cartons, gravats i il·lustracions. La matèria en l'espai, la seua escultura, on incidix en alguns dels que són els arguments recurrents: maternitat, parella, família, dona, coneixement...

En estes paraules vull reiterar-me en el que diguí en el seu moment respecte a l'obra de Vento, al meu modest entendre la característica principal de la mateixa és «l'emoció», que no és poc per a una obra d'art (que moga consciència, sorpresa, admiració, complaença, gaudi estètic), i no deixa freda davant del fatu d'una gran part de la producció contemporània actual molt més donada a l'espectacularitat, complexitat elitista, quan no a la simple rifada.

Obra de Vento amb un plantejament tècnic a través d'una mestria forjada amb suor i anys. I açò entronca amb la personalitat de l'artista, obra/personalitat identificada amb un vocable: «dignitat». Serietat en la recerca, sensatesa en el missatge, mesura en la proposta, intensitat i autenticitat en el treball.

En el *Banquet de Plató* hi ha una frase referida a Eros que hui i ací vull recordar, i no és la meua intenció evidentment comparar-te amic Vento amb un déu (encara que quelcom tenu d'eixa matèria divina, els que podeu crear), però sí les atribucions vénen acomodades per a definir-te al menys en part, diu Plató: «...està a a l'aguiat d'aconseguir lo bell i lo bo, és valent, audaç i actiu, hàbil caçador, sempre ordint alguna trama, àvid de saviesa i ric en recursos, un amant del coneixement, un formidable mag, fetiller i sofista...».

En estos principis del segle XXI tan complicats, tan caòtics, tan descoratjadors. Enfront d'eixa catàstrofe global que ens auguren i les alternatives atterridores que ens proposen. Encara queden éssers que centren el seu quefer en el ser humà, apropant-se a les seues preocupacions, les seues il·lusions, ànsies i misèries. La reivindicació, puix, d'un Humanisme reflectit en la posició personal de l'artista, en la seua busca i obra.

La materialitat artística de Vento és, doncs, un caminar paral·lel a la seua experiència vital, és la contínua busca de «lo bo i lo bell» dels clàssics que fa més de dos mil cinc-cents anys plantejaven idèntica perquisició. Belleza a través de la matèria, la línia, la forma, el color, l'absència; claredat i contundència en el missatge, en la rebel·lia, en el crit, i al mateix temps en l'amor, l'afecte, la tendresa. L'obra resta per a nosaltres, per a les generacions futures, les experiències vitals dels que tingueren l'oportunitat de conèixer-lo seràn presents en la nostra memòria. Amic Vento, fins sempre, recorda que teníem pendent una paella.